

Augsburg, 13. Februar 1568

An Ludwig Carinus

Konzept: BSB, Clm 26040, fol. 14r + 1v (Fragment).

Druck: Cicero, De officiis, Basel 1569, II, fol. α2r-v.

Lit.: Brändly, Carinus S. 89.

AD D. LVDOVICVM CARINVM,
 KIEL, PATRICIVM LVCERNANVM, VIRVM DO-
 ctissimum, atque optimum senem, Hiernoymi Vuolfij in
 commentariolum de Senectute
 PRAEFATIO.

Alter iam annus agitur, clarissime uir, Domine ac Patrone colende, cum acrioribus ualetudinis offensionibus (ut conijcio) et crebrioribus, commotus, à me petijsti, ut pro amicitia nostra, mortuo tibi scribeberem epitaphium. Ego uerò tametsi in me ipse experior, qui annum sexagesimum nondum attigi, quot morbis, calamitatibus, insidijs, periculis uita nostra exposita sit: minimequē miror, te, qui septuagesimum excesseris, diffidere ualetudini, et paruam uitae longioris spem habere: ea tamen et naturae bonitate ac firmitate te praeditum esse cognoui, eaquē in uictu cultuquē corporis omni, et prudentia et moderatione uti, ut senectus tua multorum adolescentiae praeferri possit: adhibita praesertim artis medicae scientia, qua plurimis tanquam Aesculapius, et inter hos mihi quoque et saepè et non mediocriter profuisti. Sed tamen, si fata ita tulerint, ut ego tibi sim superstes: omnino morem geram uoluntati tuae: ac epitaphium scribam, non illud quidem uirtute tua et sapientia dignum, sed eiusmodi, ut spero, ut et amicitiae nostrae, tuorumquē beneficiorum memorem me fuisse, idquē praestitisse, non quod uoluerim, sed quod pro tenuitate ingenij mei potuerim, posteritas intelligat. Cum autem incertum sit, egóne tibi, an tu mihi (uicissim enim idem abs te officium stipulor) scripturus sis epitaphium: interim leuidensae hoc munuscum ad te mitto: non quòd sic plurimis et maximis meritis erga me tuis, gratiam relatam uelim, aut munuscum aliquod captem (quod se te suspicari crederem, lucubratiunculam hanc Vulcano potius dedicarem) sed quòd idem de te possum dicere, quod de Catone suo scripsit Cicero: tibi, qui et diutissimè senex fueris, et in ipsa senectute p̄ae caeteris floreas, munuscum hoc aptissimè donari posse. Quòd si Cato ille infirmis Philosophiae ratiunculis adiutus, et senectutem leuiter ferre, et mortem, à qua nihil mali timeret, utcunque contemnere potuit: Tu tantò maiorem et meliorem habes et causam et facultatem, tam aetatis incommoda ferendi, quām mortis expetendae potius quām pertimescenda: quantò Christiana religio Philosophiae, id est, ueritas somnio inani antecellit. Itaque tibi Ciceronianis istis praesidijs, quae et ante me natum animo penitus infixa habuisti, et diurna meditatione familiarissima tibi reddidisti, adeò non esse opus intelligo, ut tu, si libéret, idem argumentum (quae est ingenij tui praestantia, doctrinaeq̄ copia, et dicendi facultas) multò luculentius et eruditius tractare posses. Quid iam dicam de nugis meis? quas penè me pudet tibi uiro ista aetate, ingenio, doctrina, autoritate offerre. Memini quid mihi quidam, cuius in nomine lucubratio mea quaedam apparuit, responderit, cum ei commentariolos in Officia meos dono darem, praefatione illa usus, ne tenue munuscum aspernaretur. Rogas quidnam? Illud scilicet, quod à te ipso expectarem, nisi scirem, amorem mei tuum non rem ipsam, sed uoluntatem meam spectare: et, quamuis Ciceronianum scriptum, p̄aeclarum, uti est, esse sentias: Vuolfiana tamen additamenta aequo animo ferre. Neque enim postulo ut meas nugas, quae adolescentiae studijs fortassis commodare poterunt nonnihil, ipse legas: sed ut studiosos homines, qui meas nugas aliquid

esse putant, unà mecum, et tuae uirtutis et amicitiae nostrae recordari patiare. Id quod eò libentius et honorificentius facient: quòd non, ut Cato, quamuis caeterà uir praestantissimus, et accusando et causam dicendo fatigaris aduersarios: sed id perpetuò dederis operam, ne quem aduersarium haberes: ut quod Glareanus Frobenio tribuit:

Hic scopus unus erat cunctis prodesse: nocere

Nemini: amare bonos et tolerare malos:

rectissimè de te etiam praedicetur. Finem scribendi facerem, nisi unum restaret: commentariolis meis praeposui Philippi Melanchthonis epistolam: qui quanti te fecerit unà cum Ioachimo Camerario (qui et ipse Aristidis πρεσβευτικὸν et Libanij ἀντιρρητικὸν à se conuersos, in tuo nomine apparere uoluit) dedicatione Olynthiacae orationis ostendit: et Erasmi, cum quo olim familiariter uixisti, de senectute carmen: ut et tu ueterum amicorum recordarere: et adolescentia, quid de philosophicis studijs sentiendum esset, rectius intelligeret. Vale, Augustae Vindelicorum. Idibus Februarij, M. D. LXVIII.